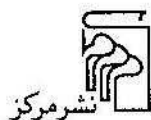

اورهان پاموک

ترجمه از ترکی: سارا مصطفی پور

خانه‌ی خاموش

Sessiz Ev
Orhan Pamuk

خانه‌ی خاموش

اورہان، یاموک

ترکی: سارا مصطفی پور

و شمس التحریریهی فشرمرکز

حروف و نشانی خوانی صفحه آبی: بخش تولید نشر و مکتب

طرح این ایده حقیقی

چاپ اول ۱۳۹۳، ۱۱، ۱۲۰۰ نسخه، چاپ دالاهو

شایک: ۹-۲۱۳-۹۶۴-۹۷۸

نشر مرکز: تهران، خیابان دکتر فاطمی، روی پلاک ۱۵، ساختمان بنیاد طاهر، شماره ۸

تلفن: ۸۸۹۷۰۴۶۲-۳

Email: info@nashr-e-markaz.com

همه‌ی حقوق چاپ و نشر این ترجمه برای نشر محقق است.
تکثیر، انتشار و بازنویسی این اثر یا قسمتی از آن به هر شیوه، از جمله تشریح، تفسیر، ترجمه، اقتباس، ویرایش، یا هر شیوه‌ی دیگری، بدون درج نام مؤلف، ناشر و حقوق‌دار، ممنوع است.
ضبط و ذخیره در سیستم‌های رایزایی و بخش بدون دریافت مجوز کپی از این اثر، ممنوع است.
این اثر تحت حمایت «قانون حمایت از حقوق مؤلفان، مصنفان و هنرمندان» و «قانون حمایت از حقوق معنوی» قرار دارد.

سرشناسہ: پاموک، اورهان، ۱۹۵۳ء۔
Pamuk, Orhan م۔

عنوان و نام پدیدآور: خانہی خاموش / اورهان پاموک؛ سارا مصطفی پور

مشخصات غلامحوری: ششتر، ۳۷۰ ص.

یادداشت: عنوان اصلی: Sessiz Fiv

یادداشت: کتاب حاضر در سال‌های متفاوت با عناوین مختلف توسط ناشران و مترجمان متفاوت منتشر شده است.

موضوع: داستان‌های ترکی - ترکیه - قرن ۲۰ م.

شناسه‌ی افزوده: مصطفی پور، سارا، ۱۳۶۳ - مترجم

رده بندی کنگره: انف ۱۳۹۲ ۳ خ ۳ ب / ۲۴۸ Pl

ده بندی ۲۰۰۲: ۳۵۲۲ / ۸۹۲

نمبر دی کتاب شناسی ملی: ۳۵۶۹۳۲۶

درباره‌ی نویسنده

اورهان پاموک در سال ۱۹۵۲ در شهر استانبول ترکیه و در خانواده‌ی پرجمعیتی به دنیا آمد که نظیر سر را بود در رمانش به نام‌های *آقای جودت و پسران* و *کتاب سیاه* به تصویر کشیده است. پاموک در منطقه‌ی نیشان‌ناشی که در سمت غربی و ثروتمندترین شهر واقع است بزرگش یافت.

او همان‌طور که در کتاب *روایت‌نامه‌اش*، استنبول می‌نویسد از کودکی تا سن ۲۲ سالگی بی‌وقفه به کار نقاشی پرداخت و برای نقاش شدن را در سر پروراند. تحصیلات دوره‌ی دبیرستان خود را در مدرسه‌ای آمریکایی در استانبول به نام کالج رابرت به اتمام رساند. سپس به مدت سه سال در دانشگاهی تکنیک استانبول در رشته‌ی معماری مشغول به تحصیل شد. اما سرانجام تصمیم گرفت نه معمار و نه نقاش شود. آن‌جا را ترک کرد و به تحصیل در رشته‌ی روزنامه‌نگاری در همان دانشگاه روی آورد.

پاموک پس از ۲۳ سالگی، همه چیز را کنار گذاشت و تصمیم گرفت رمان بنویسد؛ خودش را در خانه حبس کرد و به نوشتن رمان نشست. اولین رمان او *آقای جودت و پسران* در سال ۱۹۸۲ چاپ شد. این رمان که حکایت سه نسل یک خانواده‌ی ممتول اهل استانبول است، برنده‌ی جوایز «اورهان کمال» و «ملیت» شد. او یک سال پس از انتشار اولین رمانش، رمان دوم خود با نام *خانه‌ی خاموش* را نوشت. ترجمه‌ی فرانسوی این کتاب در سال ۱۹۹۱، «جایزه فرانسوی کشف اروپایی» را برای او به ارمغان آورد. با این حال، پاموک شهرت جهانی‌اش را مدیون

رمان قلمه‌ی سفید است که در سال ۱۹۸۵ منتشر و به زبان‌های مختلفی از جمله انگلیسی ترجمه شد. مضمون این کتاب رابطه‌ی دوستی پرماجرایی یک برده‌ی ونیزی و یک دانشمند عثمانی است. پاموک در همان سال به همراه همسرش به آمریکا سفر کرد و بین سال‌های ۱۹۸۵-۱۹۸۸ در دانشگاه کلمبیا در شهر نیویورک، به عنوان «پژوهشگر مهمان» حضور داشت. اثر بعدی‌اش، کتاب سیاه را که بخش عمده‌ی آن را در نیویورک نوشته بود در سال ۱۹۹۰ در استانبول منتشر کرد. در این کتاب کوچه‌ها، تاریخ و بافت شهر استانبول از زبان یک وکیل که به دنبال همسر گمشده‌اش می‌گردد، معرفی می‌شوند. ترجمه‌ی فرانسوی این کتاب، یکبار دیگر نیز در سال ۱۹۹۱ به فرانسه را برای پاموک به ارمغان آورد و شهرت او را در ترکیه و سراسر دنیا، به عنوان یک نویسنده‌ی محبوب و با تجربه که می‌توانست هم از کلام و هم از حال با شیوایی و اشتیاق مشابهی بنویسد، بیش از پیش افزود. در سال ۱۹۹۱، پاموک «حب دختری شد و نام او را رؤیا گذاشت. در همان سال فیلم «صورت نهال» ساخته شد که سناریوی آن براساس داستان کتاب سیاه نوشته شده بود. کتاب بعدی‌اش، *زنگی نو* که در سال ۱۹۹۴ در ترکیه چاپ شد و یکی از پرخواننده‌ترین کتاب‌ها، پاموک لقب گرفت، داستان دانشجویی است که تحت تأثیر کتابی اسرارآمیز قرار می‌گیرد. بعدی‌اش *نام من سرخ است* در سال ۱۹۹۸ به چاپ رسید که در آن به نقاشی‌های ایرانی، عثمانی، نوع دید و سبک نقاشی در آن‌سوی مرزهای غربی ترکیه، در قالب یک داستان عاشقانه و خانوادگی پرداخته می‌شود. این کتاب برنده‌ی جوایز بیشمار شد که از آن جمله می‌توان به جایزه‌ی «بهترین کتاب خارجی» در فرانسه، جایزه‌ی «گزینه‌ی اور» (۲۰۰۲) در ایتالیا و جایزه‌ی بین‌المللی «ایمپکت» (۲۰۰۳) در ایرلند اشاره کرد.

از اواسط دهه‌ی ۱۹۹۰، پاموک مقالاتی در رابطه با حقوق بشر، آزادی اندیشه نوشت، و دید انتقادی خود را نسبت به دولت ترکیه ابراز کرد. کتاب *مردمی دیگر* او که در سال ۱۹۹۹ چاپ شد، گزیده‌ای از مقاله‌های ادبی و فرهنگی است که در مجلات و روزنامه‌های داخلی و خارجی چاپ شده بود. بنا به گفته‌ی خودش، برف اولین و آخرین رمان سیاسی اوست که در سال ۲۰۰۲ منتشر شد. درون مایه‌ی

این اثر، خشونت و کشمکش میان اسلام‌گرایان، نظامیان، لائیک‌ها و ملی‌گرایان کرد و ترک در شهر قارص است. این کتاب از طرف «ضمیمه بررسی کتاب نیویورک تایمز» عنوان یکی از ده کتاب برتر سال ۲۰۰۴ را گرفت. کتاب *استانبول* که در سال ۲۰۰۳ منتشر شد، دربرگیرنده‌ی خاطرات نویسنده از کودکی تا سن ۲۲ سالگی، به انضمام آلبوم شخصی، آثار نقاشان غربی و عکاسان داخلی است. اورهان پاموک که تا به حال آثارش به ۴۶ زبان دنیا ترجمه شده‌اند، از سوی بسیاری از دانشگاه‌های جهان دکترای افتخاری گرفته است. «جایزه‌ی صلح»^۱ برگزیده‌ترین جایزه‌ی فرهنگی آلمان که از سال ۱۹۵۰، همه ساله از سوی ناشران آلمان اهدا می‌شود، در سال ۲۰۰۱ به اورهان پاموک تعلق گرفت. علاوه بر آن، رمان *برف* موفق شد جایزه‌ی مدیسن را که در فرانسه هر سال به بهترین رمان خارجی اهدا می‌شود، از آن خود کند. این رمان سال از طرف مجله‌ی *پراسپکت* به عنوان یکی از صد اندیشمند برتر دنیا انتخاب شد و در سال ۲۰۰۶ مجله‌ی *تایم* او را یکی از صد چهره‌ی تأثیرگذار دنیا معرفی کرد. پاموک که از اعضای افتخاری آکادمی ادب و هنر آمریکا و انجمن نویسندگان آمریکا^۲ است، جایزه‌ی شش ماهه از سال را در استانبول زندگی می‌کند و شش دیگر را در مسکاه کلمبیا به تدریس می‌پردازد. پاموک با دریافت جایزه‌ی نوبل ادبیات در سال ۲۰۰۶، اولین نویسنده‌ی ترکی بود که توانست این جایزه را از آن خود کند.